

[Hans Kjær.]

mål til økonomi- og budgetministeren. Jeg læste en dag i BT, at statsministeren i et interview havde givet udtryk for, at spørgsmålet om underskud på betalingsbalancen ikke rigtig havde noget med finanslovsforslaget og med besparelser at gøre. Deler økonomi- og budgetministeren den økonomiske opfattelse, som statsministeren hermed gav udtryk for?

Så siger statsministeren: ja, vi vil da godt være med til at forhandle, men nu har vi jo lagt vores forhandlingsforslag frem, så nu er det jeres tur, I er jo aldrig rigtig kommet med noget. Og så siger statsministeren om de konservative, at de siger, vi sparer for meget på forsvaret. Jeg har ikke med ét ord sagt det; det er anden gang i dag, jeg har haft lejlighed til herfra at dementere det. Jeg har udtrykt tvivl om, ud fra den politik, som bl. a. statsministerens udenrigsminister taler om, når han er i udlandet, at det er realistisk, men jeg har ikke sagt noget om, at det er for meget; jeg har spurgt, om det er realistisk, og det har jeg ikke fået svar på. Men så siger statsministeren: vi kan ikke lave noget vedrørende boligen — nu skal vi jo ikke have nogen boligdebat — uden at komme ind på de særlige skattefordele gennem de skatteregler, hvormed vi behandler parcelhusene. Må jeg spørge: er det, at man kan trække renter fra af gæld, en særlig fordel for parcelhusene? Er der noget andet område, hvor man har gæld, hvor man ikke kan trække renter fra i dansk skattelovgivning? Er det særlige parcelhusfordele? De særlige parcelhusfordele består i, at det er det eneste sted, hvor man skal modsvare med en fiktiv værdi, nemlig en fiktiv lejeværdi. De mennesker, der får renterne, betaler jo immervæk skat af dem, så der er jo ikke nogen penge, der er hevet ud af systemet ved hjælp af det. Men lad det ligge.

Til sidst, med den afgrænsede taletid, der er, kun dette, at når statsministeren siger, at ingen andre vil sige noget om besparelser, så vil jeg sige: vi har jo netop spillet ud i september med besparelser. Det kan ikke

være sådan, at statsministeren nu skal komme og sige: vi har lagt et forslag frem, og nu er det jeres tur til at komme med alt det ubehagelige. Hvis man ønsker at have ansvaret for at sidde med regeringen, så må man også leve op til ansvaret, ellers må man lade være med at have lyst til at regere.

(Kort bemærkning).

Grethe Philip: Jeg vil gerne takke statsministeren for det svar, jeg fik på mit spørgsmål vedrørende hr. Hilmar Baunsgaards henvendelse om boligpolitikken og de økonomiske rammer, vi gerne ser der nu bliver lagt for boligpolitikken. Jeg glæder mig til at se nærmere på formuleringen af svaret, men håber, jeg ikke er for optimistisk ved at tro, at det er et positivt svar, at man altså er villig til at gå ind på de tanker, vi dér har fremsat.

Men jeg vil gerne tilføje, at jeg synes, de bemærkninger, statsministeren yderligere kom med i denne forbindelse, meget klart viste, hvor vanskeligt det kan være i de enkelte faste udvalg at drøfte sig frem til noget af det, vi her har kaldt for besparelser. Vi ved jo allerede nu, at i boligudvalget, som ville komme til at drøfte disse ting, hvis man tænkte sig dem henlagt til det faste udvalg, ville der være ønsker i forskellig retning. Nogle vil særlig tænke på det almennyttige byggeri — vi ved, hvor de sidder i salen — andre vil synes, at man særlig skal tage hensyn til de mennesker, der sidder i parcelhusbyggeri, og de ting vil meget vanskeligt kunne forenes i et slutresultat, der giver en besparelse. Det er netop på den baggrund, vi mener, det vil være hensigtsmæssigt, at de brede økonomiske rammer, rammerne for den langsigtede politik, fastlægges i et andet udvalg, hvor man ikke så koncentreret skal varetage et ganske bestemt område, et ganske bestemt behov. I dette tilfælde har vi altså foreslået, sådan som vi også vil gøre med andre problemer, at rammerne lægges i det økonomisk-politiske udvalg.